

Nr 276.

Av herr **Carlsson** i Bakeröd och **Hansson** i Skediga, *angående viss ändring i kungörelsen angående frivilligt bekämpande av tuberkulos hos nötkreatur.*

Genom kungl. kungörelsen nr 376 den 20 december 1912 möjliggjordes för innehavare av mindre ladugårdsbesättning att erhålla understöd vid bemödanden till förekommande och hämmande av tuberkulos.

Kungl. kungörelsen nr 868 den 11 oktober 1940 innehöll ändrade bestämmelser för erhållande av statsbidrag för utrensning av tuberkulos inom mindre nötkreatursbesättning.

Nuvarande bestämmelser i ämnet återfinnas i kungl. kungörelsen nr 579 den 20 juni 1941. Innehavare av mindre nötkreatursbesättning, varmed i allmänhet torde avses upp till ca tio djur, kan under vissa för tuberkulosbekämpandet erforderliga förutsättningar erhålla etthundra kronor för varje nedslaktat djur över 1 års ålder och femtio kronor för djur under 1 år, dock högst till samma djurägare femhundra kronor.

Enligt 1912 års kungörelse var maximibeloppet trehundra kronor och har alltså trots den sedan dess inträdda kraftiga stegringen av jordbrukets omkostnader och penningvärdets fall endast höjts med tvåhundra kronor.

Detta maximibelopp är givetvis alldeles för lågt, och det har i många fall visat sig svårt att därmed ernå avsett resultat. Denna svårighet har gjort sig märkbar t. o. m. under de närmast förflutna dåliga foderåren med relativt liten pris-skillnad på livdjur och slaktdjur. Under 1942—43 ha ju kreaturspriserna undergått en kraftig stegring, varför det, vilket även vitsordas av tuberkulosveterinärerna, med nu gällande bidragsbestämmelser är synnerligen besvärligt att förmå en djurägare till krafttag för utrensning av tuberkulosen.

Detta är för nötkreaturstuberkulosbekämpandet mycket beklagligt och medför i många fall att resultatet av flera års arbete för utrotande av tuberkulosen löper fara att spolieras. Vi tänka härvid på exempelvis det rätt ofta förekommande förhållandet att flertalet besättningar i en by uppnått reaktionsfrihet medan en eller två fortfarande äro smittade. Det kan röra sig om en mindre jordbrukare med 4—5 kor och dålig ekonomi eller en arrendator med en 20—25-djursbesättning, vilkens arrende upphör om ett par år och som då står inför utsikten att behöva sälja sina djur. Ingenta anser sig med nuvarande bidragsbestämmelser kunna slå ut det större eller mindre antal djur, som kan erfordras för att de skola få sina besättningar reaktionsfria. Om, som ju i regel är fallet, betena ligga in på varandra, är risken uppenbar att även övriga djurägare i byn skola få sina besätt-

ningar nedsmittade, då tuberkulösa och reaktionsfria djur kunna stå och slicka på varandra över stängslet eller rent av bryta sig in till varandra.

Möjlighet måste skapas att i sådana fall utanordna större bidrag än nu gällande bestämmelser medgiva. Även om ersättningsbeloppet pr djur i allmänhet och särskilt med tanke på bestämmelserna i de s. k. tuberkulosfria områdena torde kunna bibehållas vid etthundra resp. femtio kronor, synes maximibeloppet till en och samme djurägare böra höjas, varjämte hushållningssällskapen böra givas möjlighet att i särskilda fall, där så för tuberkulosens effektiva bekämpande befinnes nödvändigt, efter behovsprövning och medicinalstyrelsens hörande till en djurägare utbetala maximibeloppet utan att vara bundna av bestämmelsen om en högsta ersättning pr djur.

Med stöd av vad ovan anförts få vi således hemställa,

att riksdagen ville besluta, att 18 § kungl. kungörelsen nr 579 den 20 juni 1941 erhåller förslagsvis följande ändrade lydelse:

18 §.

I samband med — — —. Statsbidrag må ej utgå med högre belopp än etthundra kronor för varje jämlikt 19 § nedslaktat djur eller om djuret är under ett års ålder med femtio kronor för varje sådant djur och ej heller med mera än sammanlagt ett-tusen kronor till en och samma djurägare. I särskilda fall, där så för tuberkulosens effektiva bekämpande befinnes nödvändigt, må dock hushållningssällskap efter behovsprövning och medicinalstyrelsens hörande kunna till en och samma djurägare utanordna högst ettusen kronor utan hinder av bestämmelsen att ersättning för djur utgår med högst etthundra resp. femtio kronor.

Stockholm den 24 januari 1943.

C. O. Carlsson
i Bakeröd.

K. E. Hansson
i Skediga.
